

האשה שהיא עושה פרק תשיעי נדה סד.

עין משפט נר מצוה

בז א מיי פ"ח מהל' אסורי
 צדקה הלוי וענין צדקה
 סגנון לאוין קול' תושע' ויד'
 פ"ח קפט עמק' ה' וסע' ז'
 בז ב מיי פ"ח מהל' ה' לא
 סגנון לאוין קבו' תושע'
 א"ש' ע' ט' עמק' ה' ז'
 בח א מיי ט' עמק' ה' ז'
 סגנון ע' ז'
 ד יושע' ויד' ס' קפט
 עמק' ז'
 בח ה מיי ט' מהל' ה' וסע'
 תושע' ויד' ס' קפט
 עמק' ז'
 ז יושע' ע' סמק' יד'

תום' הרא"ש (המשך)

וימני לראות בדילוג עקרה
 ליה דניה דלא הויא ט"ו
 בכלל לקבוע וסת לדילוג
 להוי בכלל לעקר וסת
 הראשון שהיה בלא דילוג:
 תיבתא דשמואל אומר
 ר"מ הוהו מצוי למימיה הא
 מני רבי היא אלא דבבוא
 הכי משני ליה שפיר בהרא
 וימנא חיישא אפילו לבעלה
 ואין נראה לומר דלטהרות
 דוקא קאמר מדלא פי
 התלמוד: ה"ג רש"י הגיע
 יום עשרים ולא ראתה יום
 שלשים ולא ראתה הותר יום
 שלשים ונאמר יום עשרים
 ור"ע דלא ראתה ג' פעמים
 ביום כ' לא נעקר יום כ' כיון
 דלא ראתה יום ל' כמו
 שהתחילה כבר שני פעמים
 דאם אשה מדלגת וסת אחד
 או שנים או אפי' ג' ואינה
 רואה נבתי' לזמן אחר
 וותרת לראות בזמן וסתה
 לא נעקר הושת בכך:
 ח"ק פ"ק האשה

(א) נראה דל"ל רק המנין
 ממילא מג' חדשים שאלתי כן
 שאלתה נכס יום ט"ו וכו'.

איתמר ראתה ט"ו בחדש זה וט"ו בחדש זה. פי' דווקא כזי
 האי גוונא אכל ראתה ג' חדשים או צ"ל לחדש או בחדש
 לכ"ע אין צריך יותר כדלמנן לעיל בצדק בנות כותים (דף נט:). לדמלי
 ריש ירחא וריש ירחא כו' ואפילו שאלת מלל' ואחד חסר ואין
 הימני שצין ראייה לראייה שצין מ"מ

קציעות חחדש גורס והיכא דבראשונה
 אין לה שיעור בחדש שמהל' השניה
 נראת דילוג מן הראשונה דכ"ע דאין
 הראשונה מן המנין וציעין שמשלש
 דילוג כגון ראתה עכשיו ושניה
 בעשרים לה ושלשית ככ"א לשניה
 ומשום הכי נקט ט"ו בחדש זה

ולפירוש זה קשה דצפיק שור שנגמ
 ד' וה' (צ"ק לו:). ממלמדה נגמ יום חמשה
 עשר בחדש זה וששה עשר בחדש זה
 ושבעה עשר בחדש זה לפלוגתא
 דהכא ואם כן היכי קאמר התם לעיל
 גזי' ראה שור ונגמ שור ולא נגמ
 דהויא ראשונה מן המנין הא כזי האי
 גוונא אפי' רב מודה דלא הוי ראשונה
 מן המנין שהרי לא היתה לשום זמן
 לא לחדש ולא לשבת ויש לחלק בין
 סירוגין דימים לסירוגין דשורות
 ור"ח פי' קצעה לה וסת לדילוג
 כשעשתה שלש פעמים כסדר הזה
 כגון שרלמדה ט"ו ציעין וי"ו צאייר
 וי"ז צסיון וכן ראתה ט"ו בתמוז וי"ו
 באב וי"ז באלול ועוד ראתה ט"ו
 בתשרי וי"ו צמרחשון וי"ז בכסליו
 מושעת מכאן ואילך ט"ו לחדש זה וי"ו
 לשני וי"ז לשלישי ולשמואל צריכה
 שמשלש דילוג שטרחה בחדש רביעי
 יום י"ח ובג' חדשים שאחריהם יום
 י"ו וי"ז וי"ח וכן בשלישי עוד שאחרי
 כן דראייה של ט"ו יום בחדש הראשון
 לא היה ממנינא ותימה למה פי' כן
 דא"כ כששאל הש"ס לימנא דרבי
 ורשב"ג קמפלגני לא פליגי בראייה
 ראשונה לחוד אלא בשלש ראיות של
 דילוג ראשון ובמסקנא יהיה הפירוש
 צע"א ושלמאי לא סגי בג' חדשים
 כדפי' בקונטרס: **ואינה** אסורה
 אלא מ"ח ואיך. וא"ת ויאסר נמי
 יום י"ח כי שניתה ליום שהרי דילגה
 ויהיה בכלל וסת דילוג כמו ט"ו וי"ו
 דחיישינן בחדא זימנא ואומר רש"י
 דאין לחוש דילוג משום חדא זימנא:
מירחש בהרא זימנא חיישינן.
 פירש"י דחיישינן לשמש
 וכן צריך לפרש מדלג פרי' הש"ס
 בהדיא לטהרות ואין להזכיר שום
 קציעות וסת ג' פעמים לגבי תשמיש
 דהא בחדא זימנא חיישינן אלא לגבי
 שאם נקצעו שלש פעמים חוששין לו
 עד שיעקר שלש פעמים:
 הדרן עלך האשה

והגיע יום שלשים ולא ראתה הותר יום שלשים
 ונאמר

כותים (לעיל נט:). ושינתה ליום עשרים ושבוע לראייה כדי הדר מניו יום ט"ו לטבילתה קיימא לה צימיה הראויים לנדה
 שהרי שלמו לאחר טבילה י"ח שצין נדה לנדה ונכנסה ארבעה ימים צימיה הראויים לנדות אכל היכא דקאי בתוך ימי זבתה כגון שהיתה
 לנדה לראות ליום חמשה עשר לטבילתה והקדימה וראתה בתוך ימי הזוב כגון ליום עשירי לטבילה: **אימא** לא. תיחוש לה דכי מטיא
 טבילתה אחריתי ותצול ויגיע יום (ס) עשרים לא תאסר לשמש דהא קיימא לן בפרק ד' לעיל (דף נט:). כל אחד עשר בחזקת טהרה
 שאינה מוחזקת רואה הלכך משום חדא זימנא לא תיחוש לה דאקראי בעלמא הוי קמ"ל: **תימנא** אין האשה קובעת ואינה
מטערת. ומדתנא להו גזי' הדדי משמע דלא צעי עקירה שלש פעמים אלא לני נקבע שלש פעמים: **חד** אחד. חדא עקירה אחד
 קציעות וקא משמע לן דאפילו קבעתה תרי זימני מיעקרא בחד זימנא: **חיישינן**. דאפילו קבעתה תרי זימני מיעקרא בחד
 זימנא: ה"ג **מוסרי** לשמע עד יום שלשים. כל ימים צימיהם מותרים: **הגיע** יום שלשים ולא ראתה הגיע יום עשרים
 וראתה הוסיף שלשים. העמיד לבא דהא איעקר מינה ואף על גב דקבעתה תרי זימני מיעקרא בחד זימנא:
 ונאמר

קצעה לה וסת לדילוג. ואסורה ליום י"ח לחדש רביעי וליום י"ט
 בחדש חמישי וכן לעולם: **עד** שמשלש דילוג. ויום ט"ו אינו מן
 המנין שהוא מחלת ראייתה ואין שם דילוג: היפה למודה. וסת
 קבוע לנ"ו ושינתה ל"ז זה הוי אסורין כלומר כשיגיע ט"ו וי"ו עוד

תאסר חזרה ושינתה צנייה [לשבעה
 עשר] ואתר ט"ו מכאן ואילך שלש
 קצעתו אלא פעם אחת הלכך בפעם
 אחת הוא נעקר: **הוסרו** כולן. ט"ו
 שהרי עקרתו שלשה פעמים וט"ו וי"ז
 בחדא זימנא מיעקר ואפילו י"ח הבא
 לא יאסר אלא י"ט כדקמני משמונה

עשר ואילך שהרי שלשה דילוג
 וקצעה לה וסת לדילוג: **פיוצתא**
 דרב דהא קמני שינתה לשבעה עשר
 נאסר ט"ו וי"ז (א) ולא קמני מ"ו ואילך
 א"ע"ג דלילגה צ' זימני אלמא ראייה
 קמיימא לאו ממנינא: **למודה** שאני.
 כיון דוסתה קבוע לט"ו שדינן ראייה
 של ט"ו עם ראיות שעברו עליה
 שהרי צומנה ראתה והיכי הוה מצינן
 למימנייה עם הני דילוג וכי אמיינא
 אנה היכא דראית ט"ו שהימה מחלת
 ראייתה או שלא היה לה וסת קודם

לכן או שהיה לה וסת ליום עשרים:
ודקאי לה מאי קאי לה. הא ודאי
 היכי מצי נאקשויה מלמודה: קס"ד
 ה"ה לכשאינה למודה ציעין תלתא
 זימני דילוג והאי דנקט למודה לאו
 משום (ז) עקירת וסת דילוג למידק
 ללמודה הוא דצעי שמשלש דילוג
 אלא משום עקירת וסת ראשון דקמני

חזרה ושינתה ל"ו הותר ט"ו ונאסר
 משום (ז) עקירת וסת דילוג למידק
 ללמודה הוא דצעי שמשלש דילוג
 אלא משום עקירת וסת ראשון דקמני
 חזרה ושינתה ל"ו הותר ט"ו ונאסר
 ט"ו וי"ז א"ע"ג דעקרתה לט"ו תרי
 זימני דקס"א כיון דלמודה הוא צט"ו
 ועקרתה צ' זימני תו לא הדרה
 ותשתרי לט"ו הצא: קמ"ל. דאין

וסת קבוע נעקר בפחות משלש
 פעמים: **פירגא**. מיוס כ"צ ליום
 כ"ד: לא קצעה לה וסת. שאין דילוג
 זה דומה לראשון דראשון יום אחד
 וזה שני ימים כחדא. קמני מיהא
 קצעה לה וסת בג' ראיות וראשונה
 בכלל: ושינתה ליום כ"א. דאיכא דילוג
 תלת זימני: **דקאי** נמי מדשציקין
 ליום עשרים. דהוה ליה למימני ראתה

ציוס עשרים בחדש זה ויום עשרים
 וחדש בחדש זה ויום עשרים ושנים
 בחדש זה שכן דרך לשון תנאים
 לשנות כלל ולשון קצרה: לא אמרן.
 דאין קובעת עד שמקבענו שלש
 פעמים אלא למקבעיה דתהוי דיה
 עממה ולא יעקר בפחות מג': אלא
למיחש בחדא זימנא חיישא. לנה

שאם ראתה ציוס ט"ו פעם אחת
 חוששת לנ"ו הבא ולא תשמש: הני
מיני היכא דקאים. ליה אומנו יום
 שינתה צו בתוך ימים שראויה להיות
 צהן נדה כי ממני' שהיא למודה
 להיות רואה ציוס ט"ו לטבילתה שהוא
 כ"צ לראייתה וכדאוקיימנא בצננות

כותים (לעיל נט:). ושינתה ליום עשרים ושבוע לראייה כדי הדר מניו יום ט"ו לטבילתה קיימא לה צימיה הראויים לנדה
 שהרי שלמו לאחר טבילה י"ח שצין נדה לנדה ונכנסה ארבעה ימים צימיה הראויים לנדות אכל היכא דקאי בתוך ימי זבתה כגון שהיתה
 לנדה לראות ליום חמשה עשר לטבילתה והקדימה וראתה בתוך ימי הזוב כגון ליום עשירי לטבילה: **אימא** לא. תיחוש לה דכי מטיא
 טבילתה אחריתי ותצול ויגיע יום (ס) עשרים לא תאסר לשמש דהא קיימא לן בפרק ד' לעיל (דף נט:). כל אחד עשר בחזקת טהרה
 שאינה מוחזקת רואה הלכך משום חדא זימנא לא תיחוש לה דאקראי בעלמא הוי קמ"ל: **תימנא** אין האשה קובעת ואינה
מטערת. ומדתנא להו גזי' הדדי משמע דלא צעי עקירה שלש פעמים אלא לני נקבע שלש פעמים: **חד** אחד. חדא עקירה אחד
 קציעות וקא משמע לן דאפילו קבעתה תרי זימני מיעקרא בחד זימנא: **חיישינן**. דאפילו קבעתה תרי זימני מיעקרא בחד
 זימנא: ה"ג **מוסרי** לשמע עד יום שלשים. כל ימים צימיהם מותרים: **הגיע** יום שלשים ולא ראתה הגיע יום עשרים
 וראתה הוסיף שלשים. העמיד לבא דהא איעקר מינה ואף על גב דקבעתה תרי זימני מיעקרא בחד זימנא:
 ונאמר

(א) צ"ק לו: א, ויכמות קד:
 תוספתא שנת פט"ו ה"ה
 א כ"א: ב, וי"ו, ז' ב' נ"א
 קציעות, ח' ימים עשירי ועין
 כ"ט' שאלתי (א) כ"א: א'
 כמו ט"ו וי"ז

גליון הש"ס

בג' ודקאי לה מאי קאי
 לה. ע' צ"ב ע' ע"ב מד"ה
 ודקאי:

מוסף רש"י

ראתה יום חמשה עשר
 כו'. ומתמלה היפה למודה
 ליום חמשים (צ"ק לו:).
 קבעה לה וסת ראייה ע"כ
 וכל מילי סך ראייה ע"כ
 צ"ו בחדש עליון, דיה עממה
 ואינה מומחה טהרות עמ'
 לעמ, דקמני כל אשה שיה' עד
 וסת דיה עממה (ס"ו). עד
 שתשלש בדילוג. א"ן לה
 וסת קבוע עד שמתלה ראייה
 רביעית צ"ח, דראייה
 קמיימא לאו ממנינא, דלא
 דילוג חזית (ס"ו).

תום' הרא"ש

רב אמר קבעה לה וסת
 לדילוג. ודקאי שראיה
 הראשונה היתה בט"ו לחדש
 והשניה בט"ו בחדש
 והשלישי בחדש
 דבכ"ז דוק ס"ל לרב
 הראשונה ממנין דלילוג כיון
 דומן ראיותה למנין ימות
 החדש אבל אם ראייה
 ראשונה היה ב"ח ושניה
 בט"ו לראיה זו ושלשית
 ב"ו לראיה ראייה מודה רב
 דלא קבעה לה וסת ראייה
 הראשונה אינה מן המנין. וכן
 מוכח בפי' שור שנגמ ד' וי'
 דמדמי נגמ ט"ו בחדש זה
 וט"ו בחדש זה וי"ז בחדש
 זה לפלוגתא דהכא א"ע"ג
 דהתם קאמר ראה שור ונגמ
 [שור ולא נגמ] שור נגמ שור
 ולא נגמ שור נגמ נעשה
 ומדמי לסירוגין. א"ע"ג שבת.
 ליכא לא חדש ולא שבת.
 י"ל דהתם תלוי במושת
 בראייה השוריים. ור"ח

פירש דפלוגתא דהכא מדמי
 כגון שראתה בדילוג ג'
 ושלשית שניים ושלישית
 כענין דילוג שראתה בג'
 חדשים ראשונים וקבעה לה
 וסת אליבא דרב מדרב
 תשעיר ואילך יום ט"ו לחדש
 עשירי ויום ט"ז לחדש י"א
 ויום י"ז לחדש י"ב וכן
 לעולם בכל ג' יום חדשים.
 ולשמואל צריכה שתשלש
 בדילוג שתרחה בחדש
 רביעי יום י"ח כי חדש
 הראשון אינו מן המנין
 (א) ה"ג חדשים שאחרי כן
 יום ט"ו ויום י"ז ויום י"ח
 וכן עוד בשלשה שאחרי כן.
 ותימה לפירוש דלמה לא
 סגי בג' חדשים לכד
 כדפירשית: זה היה אסורין
 דבהרא זימנא חייש לה.
 ותימה כי שינתה ליום י"ז
 למה לא תהא אסורה יום
 י"ח בחדש שאחרי דהא
 דילגה חזא זימנא וי"ל דלא
 חיישינן גבי דילוג בהרא
 זימנא: **תיובתא** דרב. נ"ל

דהוה מצוי לשנייה דהכא לא
 איירי בקביעות ימי החדש
 אלא מ"טו לט"ו אפי'
 דבלאו הכי משני ליה מאיר
 למודה שאני: מהו תיובתא
 כיון דלמודה היא ועקרתה
 תרי זימני כו'. לישנא דכיון
 קשה לי דה"ל למימר א"ע"ג
 דלמודה היא. ונ"ל לפרש
 מהו תיובתא כיון דלמודה
 היא לראות מ"טו לחדש
 לט"ו לחדש ועקרתה בתרי